

virkelige, levende, varme, unge mennesker. Filmen er lavet af kærlighed til dels musical- og dansegenren, men behandler også temaer som konservatisme, fordomme, fremmedarbejdere, sportslivets konkurrenceræs og kærlighed – og så indeholder den en morale, nemlig at *A Life Lived in Fear is a Life Half Lived*, som den fortælles i den generisrigtige historie i historien.

Filmens kulører er af en sådan karakter, at selv undertegnede – som er farveblind – kunne se farverne, og da biografens døre åbnedes valsede og tangoede en 200 mennesker ud i natten, og bragte minder om Bastille-dage. Jeg vil ikke påstå, at forkølelsen var væk, men den var glemt i nogle timer! *Strictly Ballroom* blev af Australien film Institut tildelt 8 ud af 13 priser og vandt Prix des la Jeunesse i Cannes.

Filmen har dansk premiere 1. juledag – og lyt til mit råd: *se den* – i biografen!

Claus Kjær

Møl mod lys

Den engelske dramatiker Stephen Poliakoff har både skrevet for film og efterhånden også instrueret et par stykker. Hans *Hidden City* fra 87 har aldrig været herhjemme. Det var med hans egne ord en film 'vort samfunds hemmelighedskræmmeri' og i øvrigt også 'en film om London'. Hans nye film *Med lukkede øjne*

handler på sæt og vis også om London, men især om et søskendeforhold, der udvikler sig incestuøst – altså hemmelighedskræmmeriet.

Richard og Natalie et vokset op hver for sig og har kun sporadisk kontakt. Da hun er i en depressiv periode og kontakter ham for støtte, investerer han ikke megen energi i hendes problemer: kommer for sent, vil helst ikke møde op og har, hvis han kommer, kun venstrehånds fraser til nødtørftig trøst. Og sådan går årene: Hun er ensom og med triste rutinejobs, han frivillig ungarl med en lovende arkitektkarriere. Men forholdet skifter da han har kvittet sit job for at arbejde for en miljøorganisation der forsøger at bløde op på de store arkitekt-projekter der er ved at smadre Londons Dockland, mens hun bliver gift med den rige, arrogante og ironiske finansrådgiver Sinclair og bor luksuriøst og mægtigt på overklassens side af floden.

Søskenderelationen bliver til sex, eftertragtet af begge. Men mens han hengiver sig totalt, plages hun af det forbudte i forholdet og prøver at bryde det.

Efter optakten der i korte scener lader adskillige år gå, koncentrerer filmen sin hovedhistorie omkring en varm, solfyldt sommer, i en historisk epoke hvor Thatchers England forgyldte folk som Sinclair, mens Richards miljøorganisation får mere og mere at kæmpe imod. Sinclairs og

Natalies hjem, der får Richard til at føle, at han 'træder ind i et blads farvetillæg', kontrasteres med det stadig tomme, futuristisk postmoderne byggeri af glødende glasfacader og kølige, dunkle kontorer med monstrøst prangende detaljer der udstiller overflade-overfloden.

Mens rigdommen udstilles skjules de forbudte følelser, der i Poliakovs instruktions og i Clive Owens og Saskia Reeves spil får en ægte, men befriende usensationalistisk, følelsesintensitet. Deres første seksuelle kontakt opleves som et brændpunkt de begge har søgt mod som mølet mod lyset, og da hun kræver af ham, at han får en kæreste, der kan gøre hans besættelse mindre farlig og krævende, må han tvinge sig til at interessere sig for andre end den forbudte søster. Uden held. Hans forvirrede følelser og desperation bliver rørende og bevægende, udtryk for ægte kærlighed, der blot er forbudt.

Witold Stok står for de farvemættede, glødende og underfuldt smukke billeder, fra den lange varme sommer, der ender i efterårets melankolske farver med de tre vandrede reflekterende mod floden. Er besættelsen forbi, er følelserne ikke afklaret, er 80erne fordi, er regnskab bet ikke gjort op. Dan Nissen

Med lukkede øjne (Close My Eyes). England 1991. I & M.: Stephen Poliakoff. F.: Witold Stok. P-design.: Luciana Arrighi. Med Alan Rickman, Clive Owen, Saskia Reeves.

Sofie. Danmark 1992. I: Liv Ullmann. Medv.: Karen Lise Mynster, Ghita Nørby, Erlend Josephson.

For et par år siden lavede Danmark socialrealistiske film om integrationsproblemet. I 90'erne har der været et par uproblematiske film om jøderne i Danmark. Denne gang blev det Nathansens tur.

Sofie fremmaner på mange måder i besætning og stemninger – spændende fra 1887 til perioden efter 1. Verdenskrig – minder om Ingmar Bergmans afskedsfilm *Fanny og Alexander*. I *Sofie* kan man ligefrem opleve erindringer om en 'den gode vilje'-tematik. Men det er irriterende at vi hele tiden i Norden skal trækkes med det skide Bergman-spøgelse. Bortset fra at det bekræfter den rene reaktion, har Liv Ullmann været modig i sin debutinstruktion ved at lade stemningen dvæle i filmens tre kontrasterende miljøer – undertiden tangerende voksmannequinstadiet. Det er pæne, men traditionelle skuespillertraditioner, der håndhæves og er udtænkt med traditionelle filmiske virkemidler. Det hele er pænt og professionelt og lumsk, prætentøst kedeligt. Filmen vil gøre sig godt i udlandet, hvis den lanceres ordentligt, for den ligner en rigtig elegisk festivalfilm. Miljøerne er nydeligt gennemarbejdede og kan kun desorientere inkarnerede københavnerne og musikalskere, der vil

undre sig såre over brugen af Carl Nielsens Festpolonaise. Schuberts 'Du bist die Ruh' er det helt rigtige. CN

Skønheden og Udyret (Beauty and the Beast). USA 1991. I: Gary Trousdale & Kirk Wise. M: Linda Woolverton.

Efter *Junglebogen* i 1967 har Disneykoncernens produktioner lidt under at være stilet til en yngre aldersgruppe (tænk på *Bernhard og Bianca* eller *Oliver & Co.*). Det har drejet sig om en række morsomme og søde udviklingshistorier, som kun i ringe grad opfordrer til tolkning i dybere aspekter. Denne tendens blev grundlagt i Disneys egen tid med film som *Hund og hund imellem*, og ved at fastholde denne genre har Disney-folkene fortaget den pondus, som filmatiseringerne af eventyrene kan have.

Skønheden og Udyret rækker, som sin forgænger *Den lille Havfrue*, tilbage mod gamle klassikere som *Snehvide*, *Pinocchio* og *Tornerose*. Gudskelev.

Forlægget er et gammelt fransk folkeeventyr. Selvom filmen har gjort meget ud af, at handlingen er lagt i Frankrig, er personerne alligevel blevet amerikaniserede efter den gode, gamle Disney-model. Der synes at være en bevidst betoning af moralen: en pige må forlade sin far for at leve med sin ægtemand. Filmen gør meget ud af, at det er

den viljestærke heltinde Belles eget valg. Dette falder godt i hak med, at den amerikanske kulturideologi altid har været antihierarki i miniformat. Hos Disney er familien altid ufuldbyrdet; forældrene er erstattede af onkler eller tanter, eller, hvis forældrene er der, er de børnene jævnbrydige eller underlegne. Belles far er et gammelt, godmodigt fæ. I Udyrets slot finder vi Mrs. Potts (hun er en te-kande), som har en søn - Chip - men ingen mand. Gaston, filmens skurk, er ude efter Belle som mor til et projekteret væld af børn, men som sagt - han er også filmens skurk, og det bliver heldigvis ikke til noget med ham og Belle.

Belle har fået en tidssvarende ansigtsløftning; hun er den Disney-heltinde med den største mund og de fyldigste læber (lige for tiden får hver anden skuespillerinde i Hollywood foretaget en kosmetisk operation med netop dette sigte). Hun er også belæst, fordi det i 1990'erne virker seksuelt tiltrækkende at 'have nogen hjemme'. Men at Belle skulle være mere seksuelt pågående end tidligere Disney-heltinder, kan man ikke sige - thi enhver Disney-heltinde fra *Snehvide* til *Tornerose* har været udrustet med sin tids seksual-attributter. Men Belle er alligevel livligere, kvikkere og mindre kedelige end sine forgængere.

LK